

Ἄλλ' ἡ γραῖα ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ· ἡ θέσις κατείχετο ἤδη ὑπὸ ἄλλου εἰδώλου, ἀγνοῦ καὶ ἀσπίλου εἰδώλου, καὶ ὄχι ὑπ' ἐκείνου τοῦ εὐτελοῦς καὶ πεπαλαιωμένου, ὅπερ μᾶλλον ἀπαισιώτερον ἔκαμνον αἱ βαφαὶ καὶ οἱ ψευδεῖς λίθοι, μὲ τοὺς ὁποίους τὸ περιέβαλλεν ἡ προξενήτρια. Ἡ Ἀνθὴ ἤσυχος, ἔχουσα τὴν ψυχὴν πλήρη ἐκ τοῦ ἔρωτος τοῦ Γεωργίου, γνωρίζουσα τὴν καρδίαν τῆς ἀπροσπέλαστον εἰς πᾶσαν ἐπιβουλὴν, εἶχεν ὄρεξιν κατ' ἀρχὰς νὰ γέλῃ, ἀκούσασα τοὺς ἐξωγκωμένους λόγους τῆς Κυρᾶς Παγῶνας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔλεγε μετὰ εἰρωνῆς θαυμασμοῦ.

— Ἐτσι ἔ, θειά μου! . .

Ἄφου ὅμως εἶδεν ὅτι ἡ γραῖα ἐπέμενε εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἤρχισε νὰ καταστενοχωρῆται ἡ λυγερή. Τὰ στήθη τῆς ἐξωγκοῦντο ἀπὸ ἀγανάκτησιν πρὸ τοῦ ἀσχήμου ἐκείνου ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἡ προξενήτρια κατεφόρτωνε μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ μετέβαλλεν εἰς ὑπερφυᾶ τελειότητα. Ἄν δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὸν Νικολὸν αὐτὴ, μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, θὰ τὸν παρεδέχετο ὡς αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθίου. τὸ ὁποῖον ἐνερανίζετο ἐκάστην νύκτα ἀπαστράπτων εἰς καλλονὴν καὶ χρυσοῦφεις στολὰς πρὸ τῆς ἐκπλήκτου βοσκοπούλας· τόσον τεχνικοὶ καὶ πειστικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι τῆς Κυρᾶς Παγῶνας. Ἄλλ' εἰς τὴν Ἀνθὴν δὲν ἔκαμνον ἄλλο παρὰ νὰ φανερώσων τὴν ἐπιτηδειότητα, τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς τὸ ψεῦδος ἢ γόησσα. Κ' ἐπειδὴ πρὶν, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ χωρικοὶ, ἐθεώρει αὐτὴν εἶδος ἀγίας, ἄμωμον καθ' ὅλα καὶ ἀνελλιπῆ, ἀψευδῆ τύπον χριστιανῆς, ἤδη ἐξεπλήσσετο, διότι τὴν εὗρισκεν ἄλλοιαν. Ἄπ' αὐτὴν καθὼ φίλην τῆς ἀληθείας, σχεδὸν ἀπόστολον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ Θεοῦ ὅστις τιμωρεῖ τὸ ψεῦδος, ἐπερίμενε ἡ λυγερὴ ν' ἀκούσῃ ἐπαίνους μᾶλλον περὶ τοῦ Γεωργίου, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐγνώριζέ τι, καὶ ὄχι περὶ τοῦ Νικολοῦ. Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι τὸ φεγγάρι λάμπει καλῆτερα ἀπὸ τὸν ἥλιον; Ἐλεγον ὅλοι ὅτι αὐτὴ ἀρέσκειται ν' ἀκούῃ νὰ λέγων τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴν σκάφην σκάφην, διατὶ τάχα δὲν ἀρέσκειται καὶ νὰ τὰ λέγῃ; . .

— Ἀφ' ἑ τα, θειά Γιαννοῦ . . πάψε πιά! . . εἶπε τέλος πρὸς τὴν γραῖαν μετὰ μορφασμοῦ, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι τὴν ἀηδίασεν.

— Γιατί, θυγατέρα; δὲ σ' ἀρέσει ὁ ἀγουρος;

Καὶ ἡ γραῖα ἔλαβεν αἴφνης ἀπαισίαν ἔκφρασιν, ὁποῖαν λαμβάνουν πάντοτε τὰ μεμαραμμένα λαδικά, ὅταν προσβληθοῦν· ἔκφρασιν ὀργῆς καὶ χλεύης καὶ χαιρεκακίας καὶ ἀπειλῆς ἐνταυτῶ. Ἡ ἀτυχὴς παρθένος συνεστάλη εὐθύς, φοβουμένη μήπως ἡ ἀγανάκτησις ἔκαμεν αὐτὴν νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ὦφειλε νὰ τηρῇ πρὸς τὴν γραῖαν μάγισσαν. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ὀργὴ μιᾶς τοιαύτης γραῖας δὲν εἶνε ἀκίνδυνος διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατ' ἐξοχὴν διὰ

τὰς γυναῖκας. Καλῆτερον νὰ ἔχῃ τις νὰ κάμῃ μὲ τὸν διάβολον παρὰ μὲ τοιαῦτα ὄντα. Ἡ Κυρὰ Παγῶνα ἠδύνατο ἂν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ αὐτὴν, νὰ καταστρέψῃ ὅλην τῆς τὴν τύχην· νὰ μαρᾶνῃ ὅλην τῆς τὴν ζωὴν. Τί θὰ ἔχανε αὐτὴ; ἓνα λόγον ἤρκει νὰ ἐκστομίση, ἀπ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν τῆς καὶ πρὸ τῶν ὁποίων αἱ ἀσθένειαι κρημνίζονται φοβισμένοι εἰς τὰ σκοτεινὰ λαγκάδια καὶ τὰ σπήλαια, μακρὰν τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, ἓνα κόμβον νὰ δέσῃ, εἴτε ἓν καθαλιστικὸν ψηφίον νὰ χαραξῇ εἰς τὸ τρίστρατον κ' ἐτελείωναν ὅλα διὰ τὴν Ἀνθὴν. Ἄπὸ εὐμορφον, ὡς ἐσυνείθισαν νὰ τὴν θεωροῦν ὅλοι εἰς τὴν κωμόπολιν, θὰ τὴν ἔβλεπον πλέον δυσειδῆ καὶ φθειριώσαν καὶ κανεῖς δὲν θὰ ἤθελε τὴν σχέσιν τῆς. Οὔτε οἱ γονεῖς τῆς, οὔτε αὐτὸς ὁ Γεώργιος! . . . ὁ Γεώργιος Βρανᾶς τοῦ ὁποίου καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμη ἤτο ικανὴ νὰ ἐπιβουλευθῇ ἡ γραῖα ἀφου ἐγνώριζε τὴν ἀγάπην των! Καὶ εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀνετριχίασεν ὀλόκληρος ἡ λυγερὴ κ' ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ τρόπον συμβιβασμοῦ.

— Καλὸς καὶ τίμιος εἶνε, ἐψιθύρισε νῆπιως κ' αἰδημόνως κᾶπως· μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι σὲ καιρὸ ἀκόμη.

— Ποιὸς τὸ λέει; εἶπεν ἡ Κυρὰ Παγῶνα γελῶσα ἀπαισίως· ἀμ' ἔννοια σου, καλότυχη κι' ὁ κύρις σου τὰ τελείωσε . .

Ἡ Ἀνθὴ ἐπήδησεν εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν, ὡσεὶ ἐξαφνισθεῖσα. Ἡτένισε τὴν γραῖαν μὲ βλέμμα ὀργίλον μὴ συλλογιζομένη πλέον οὐδὲ μαγείας οὐδὲ τὴν ἔχθραν τῆς καὶ ἀρπάσασα εἰς τὴν ἀγκάλην τὸ παιδίον ἔφυγε δρομαίως ἐκεῖθεν.

**Ἐπεται συνέχεια*

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΙΩΝ

Ἄγριον πωρὸν καθάρια ἡμέρα.
Γέρο Βοριὰν ἀρμένιζε καὶ Νότον παλληκάρι.
Γιὰ νερὸ χάνεις καιρὸν καὶ γιὰ ψωμὶν ταξεῖδι.
Ἄστραψε δὲν ἐβρόνχησεν πάλε καινούργιος Νότος.
Εἶδες δόξαν τὴν αὐγὴν, εὔρε λιμάνιν τὸ βραδύ.
Κοντὰ ἔστου Μάρτι τῆς ὀχτώ, ἔχε τὸ μάτι σ' ἀνοιχτό.
Μακρὰ βροντὴ, κοντὰ βροχὴ.
Ὁ Γραῖγος εἰς τὴ θάλασσα σάν μέρημηγκας γεννιέται.
Οἱ κόρφοι καὶ τὰ πέλαα μοιράζου τὸν ἀέρα.
Σπίτιν ὅσον ποῦ χωρῆς, καρὰβιν ὅσον ἡμπορεῖς.
Τὰ πολλὰ πολλὰ κουμάντα, τὸ καρὰβι μὲ τὴν πάντα.
Τ' αἰ Νικῆτα κοῖτα, καὶ τ' αἰ Γεωργίου ξεκοῖτα.
Τὴν τυρινὴν καὶ τῶν Βαγιῶ, μπαίνουσι δαιμόνοι ἔς τὸ γιαλό.
Τοῦ κακοῦ καιροῦ τὰ νέφη, ἄλλα πάνω κι' ἄλλα κάτω.
Τῶν καλῶν ναυτῶν αἱ νύμφαις τὸν Ἀπριλομάϊ χηρεύουσι.
Χίλια μίλια ἓνας τάκος, κι' ἓνας τάκος χίλια μίλια.

[Ἐκ συλλογῆς Α.Χ. Σ. ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑ.]